

## מדוע לוחמי ווינג-צון של הארגון האירופאי לא לוקחים חלק בתחרויות?

פעם אחר פעם אנו נשאלים ע"י אנשים מחוץ לארגון, וגם על ידי חברים חדשים בארגון ואפילו על ידי מתקדמים, שאמורים כבר להבין: "מדוע לוחמי הווינג-צון אינם נוטלים חלק בתחרויות?"

בתחרויות הכרחי לעמוד בחוקים מסויימים, כדי שהקרבות יהיו נקיים יחסית מפציעות, אחרת אירועים כאלה ייאסרו. אפילו בקרבות "מגע מלא" ובתחרויות של היו.א.פ.סי., אשר הביאו לתחום אמנויות הלחימה הספורטיביות מידה ניכרת של מציאותיות ותרמו להתפכחות בריאה, אינן יכולות להתקיים ללא חוקים.

### סוגי ההתקפות הבאים אסורים בהתאם לחוקי היו.א.פ.סי.:

- גיחה עם הראש (זוהי טכניקה נפוצה ברחוב)!
- מכות לעיניים (מכות ג'אב לעיניים הן אפקטיביות מאוד. לדוגמא, בקרבות קרקע).
- נשיכות (נשיכות מגיעות ממוצאנו כיונקי-על, והן אפילו די רווחות בקרב מתאגרפים...).
- משיכת שיער (אפילו ילדים עושים זאת בחצר המשחקים בבי"ס, נכון?)
- תחיבת אצבע לכל אחד מחורי הפנים (התנהגות נורמלית בקרב אמיתי).
- התקפת אזור החלציים (התנהגות נורמלית בקרב אמיתי).
- מניפולציות של מפרקים קטנים (לדוגמא, אצבע. כיפוף האצבע של היריב אחורה כדי להשתחרר מתפיסה הוא נורמלי).
- חבטות לעמוד השדרה או לאחורי הראש (כל המפנה את גבו חייב לצפות לכך).
- מכה כלפי מטה תוך שימוש בקצה המרפק (חלק מהרפרטואר הנורמלי שלנו. לדוגמא, אם מתאבק בסגנון חופשי מחפש לתפוס לנו את הרגליים מתחתינו).
- מכות לגרון מכל סוג שהוא, כולל תפיסת קנה הנשימה (רק לתקיפות לצוואר יש אפקט של עצירת קרב כנגד אויב שיש לו עליונות פיזית עלינו).
- שריטות בציפרניים \ צביטות (אפילו נשים עושות את זה).
- תפיסה של עצם הבריח (גרימת נזק לעצם הבריח היא דרך מקובלת בקונג-פו).
- לבעוט או להכות עם הברך בראשו של יריב, הנמצא על הקרקע (זהו השלב החמישי של "הקרב הטקסי" של ימינו ברחוב).
- בעיטה לכילייה עם העקב (מטרה ברורה מאליה על הקרקע).
- לשפד את היריב לקרקע בראש או בצוואר (קורה כמעט בכל הטלה).
- לזרוק את היריב מחוץ לזירה או לאזור המגודר (בקרב אמיתי, היריב מוטל כנגד רדיאטורים או במורד המדרגות).
- לירוק על היריב (נפוץ בקרב טקסי).
- שימוש בשפה משפילה בתוך הזירה (כך מתחיל הקרב הטקסי).
- לתקוף במהלך או בתחילת ההפסקה (קרבות ברחוב ממשיכים עד לסוף המר, בלי הפסקות).
- לתקוף את היריב, כשהוא תחת חסותו של השופט (ברחוב אין שופט שיגן עלינו).
- תקיפת היריב אחרי שהפעמון צלצל לסיום הסיבוב (שם בחוץ אין פעמונים, רק אלו שמצלצלים בתוך ראשך).
- להימנע ממגע עם היריב (התנהגות הגיונית בעולם האמיתי).
- התערבות של צד שלישי (יש לצפות לכך בקרב אמיתי).

הטכניקות האסורות לשימוש בתחרות ספורטיבית הן תמיד האפקטיביות ביותר- לכן הן אסורות!

אלה הן בדיוק ההתקפות, והתגובות להן, שעלינו להתאמן עליהן, אם אנו רוצים ללמוד כיצד להגן על עצמנו שם בחוץ בעולם האמיתי!

פורסט גריפין, אלוף ממ"א, מייעץ בספרו "Got Fight" (הוצאת ניו יורק, 2009, עמ' 52) להשתמש בדיוק בטכניקות אסורות אלו ובצורה של אגרופי-שרשרת בקרב רחוב:

*"קרב רחוב... שונה מאוד מלחימה מקצועית בזירה... עצתי לקרב רחוב היא להכניס את הראש, לשים את הידיים למעלה, לזרוק את האגרופים מהר ככל שתוכל, מכיוון הסנטר שלך לסנטר של היריב, תוך כדי תנועה קדימה. לעולם אל תנוע אחורה, תמיד נוע קדימה! כאשר צמצמת את המרחק אליו, ואינך יכול להכות יותר, זרוק מרפקים. כשכבר אין מקום לזרוק מרפקים, שגר סידרה של נגיחות ראש.*

*אגרסיביות עיוורת ותקיפה כזו, היא הדרך הטובה ביותר לנצח בקרב רחוב, ואני אומר זאת מניסיון."*

#### **חוקי תחרות מפרקים אותנו, אנשי ווינג-צון, מנישקנו.**

- אם היה על לוחם ווינג-צון להילחם בהתאם לחוקים הללו – עם ההסתייגות מאגרופי שרשרת לראש – הוא היה מנוטרל מנשקו באופן מעשי עד לרמה של חוסר אונים, כיוון שעיקר המטרה החשובה שלנו היא תמיד אזור הצוואר של היריב. (למרות שהיא מטרה אסורה בתחרויות).
- אני באופן אישי אשתמש באגרופי שרשרת רק כהתקפת פתע נגד יריב לא מוכן, ובעבר הייתה לי מידה רבה של הצלחה בכך. אבל היריב המנוסה, שמכיר את אגרופי השרשרת, ינסה לצלול מתחתיהם ולהשתמש בהתקפה של מתאבק חופשי, כדי להזיז את רגלינו החוצה ולהפילנו לקרקע. לכן אנו צריכים לשגר מהלומות לצוואר האחורי ולעמוד השדרה, תוך שימוש במרפקים (האסור בתחרויות), אחרת נסיים כשאנו על הריצפה איתנו.
- כאשר אנו כבר על הקרקע, התקפה חודרת עם האצבעות לעיניים ומכות מרפק כלפי מטה (שגם הן אסורות בתחרויות ומסיבות טובות) הם חלק מכלי הנשק האפקטיביים ביותר בארסנל של לוחם הווינג-צון. אין פלא, שמכות מרפק כלפי מטה (תוך שימוש בכוח הכבידה!) והתקפות לעיניים הן אסורות, כיוון שהן הופכות קרב קרקע ממושך ומרהיב לבלתי אפשרי, הלכה למעשה.

שיטות שמותר להשתמש בהן בתחרות ספורט חייבות שלא להיות מסוכנות ממש.

*"אם שיטה מותרת לשימוש בכל הכוח באירוע תחרותי, אז, מן הסתם, אין בה מיומנויות של גרימת נכות, הטלת מום או הריגה – אשר כל אלה, בין אם זה פופולרי לומר זאת או לא, מוכרחים ללמד ולהטמיע בנפשו ובמערכת העצבים של התלמיד". - בראד סטיינר*

נדרש כח על-אנושי כמעט על מנת להוציא מישהו מכלל פעולה בעזרת השיטות המותרות. לכן אין כל פלא שהספורטאים המשתתפים בתחרויות שריריים כמו סופרמן.

### **שימוש בשיטות של קרב אמיתי בתחרות הוא טירוף מוחלט!**

"אם לשיטה ערך קרבי מלא, אזי כל תחרות או אימון מגע מלא במיומנויות (חוץ מאשר נגד בובות ועזרי אימון לא מוחשיים אחרים) הוא לא יותר מחוסר-שפיות" -בראד סטיינר

### **הבדלים בין תחרות ספורטיבית למציאות:**

כדי להיות מציאותיות באמת, תחרויות ספורט, זבות דם ככל שיהיו, צריכות להיערך לחלוטין ללא שופט, על רצפת בטון, בתוך בר עם כיסאות, שולחנות, כוסות ומאפרות. השימוש בכלי נשק מוסתרים יהיה מותר, ומעל לכל, יש להסיר את הכלוב, כדי שצד שלישי (תוקפים נוספים) יוכל להתערב, כפי שקורה במציאות.

### **דברים מתחילים לרוב ללא אזהרה**

אבל ההבדל הוא לא רק באלימות הבלתי-מתפשרת של קרב אמיתי (התקפה פתאומית, מארב). ההבדל העיקרי הוא שלרוב זה מתחיל ללא אזהרה, כשהתוקף בלבד קובע את ההתחלה.

### **אין התחלה סימולטנית**

אין שופט שניצב בין המתחרים ומאותת להם להתחלה סימולטנית של הקרב.

### **אין מרחק**

אין כלל מרחק בין היריבים שבתחילה צריך לגשר עליו במחיר של זמן.

באירוע תחרותי זה אפשרי לשמור על היריב במרחק בעזרת הרגליים, אבל בקרב הטקסי ("על מה, לעזאזל, אתה מסתכל?") היריב כבר הביא את עצמו לטווח תקיפה על ידי הטעייה או דיבור, לפני שהוא מתחיל לתקוף.

### **מכה אחת מספיקה לנוקאאוט**

לוחם שמסוגל להכות בנקודה פגיעה עם עוצמה תואמת מטווח אפקטיבי ללא אזהרה (כלומר בלי "דריכה" למכה או הזזת משקלו) ייתן מכת- מחץ לקורבנו, לפני שהאחרון אפילו קלט שהתחיל קרב.

לוחם מאומן, לדוגמא, צריך לא יותר מעשירית שנייה כדי לשגר מכה מהממת, ללא אזהרה, מטווח של 30 ס"מ. אבל, כמו כל אחד אחר, הקורבן יחווה "דחיית-הלם" שהיא עוד לפחות עשירית שנייה. לכן, בעיקרון, הקורבן יכול להגיב רק כשהוא כבר מחוסר הכרה. לכן, אפילו אימון האיגרוף האינטנסיבי ביותר והספארינג המציאותי ביותר הוא לא מהווים הגנה נגד נוקאאוט בידי בריון ממוצע. (זוהי הסיבה מדוע איננו יכולים להרשות לעצמינו לחכות "לדריכה אחורה של האגרוף שניתן לראותה" לפני שאנו פועלים בהגנה עצמית לגיטימית. אולם, לרוע המזל, שופטים רבים, מתוך בורות, מצפים לכך).

### **קרב לא נמשך 10 סיבובים**

מניסיוני קרבות אמיתיים – שברובם הינם חד צדדיים לחלוטין, כשרק צד אחד מנחית מכות – מסתיימים לרוב אחרי 2-5 שניות. לכן, סיבולת בקושי נדרשת, מה שאומר כי שאפילו יריבים שמנים, שאינם בכושר, יכולים להוות סכנה שלרוב, אינה נלקחת בחשבון.

### **כלי הנשק העיקריים הם דחיפה ואגרופים מעגליים פרועים**

כל מי שמאבד את שיווי משקלו ונופל לקרקע הוא, בימינו, משול למת, או לפחות תלוי ברחמי יריבו, כיון שהוא יכול לחטוף בעיטה בראש מנעל עם ציפוי פלדה.

### **יריב יחיד הוא מצב נדיר בימינו!**

כל מי שתופס כשהיריב תופס, או מתאבק כשהיריב רוצה להתאבק, מנטרל את עצמו ונופל קורבן ל"חברים" של היריב. רק מכות מהירות לצוואר ולראש, תוך כדי שינוי מיקום קבועים, נותנים לנו סיכוי בלחימה.

### **התאבקות על הקרקע מתאימה לאירועים מול קהל, איים נידחים ואימוני סיבולת**

לוחם שהצליח להכניע את יריבו על הקרקע, סביר שיימשך ויותקף על ידי חבריו של יריבו. יש תועלת גדולה בהאבקות על הקרקע לשם אימון סיבולת. כאשר מגיע הדבר להגנה עצמית ברחוב, אנו משתמשים ב"קרב אנטי-קרקע", כלומר הימנעות מירידה לקרקע וקימה מהירה, היה ונפלנו.

### **ספארינג הוא לא שיטה מתאימה כל כך לאימון ווינג-צון**

ספארינג קונבנציונלי, כששני שותפים תוקפים ומגנים לחילופין, היא שיטה מתאימה כדי לבנות סיבולת לתחרות ספורט, אבל לבטח לא שיטת אימון מתאימה לווינג-צון.

בווינג-צון צריך להשתמש בכוחו של התוקף, ממנו יש לו, מן הסתם, די והותר. לכן איננו נלחמים "נגד" אלא "עם" היריב. אנו משאילים את כוחו לשימושנו, מתמירים את המשיכה שלו למכה שלנו ואת המכה שלו למשיכה שלנו. לאף יריב אין דרך אחרת של הבאת כוחו לידי ביטוי נגדנו. אך על מנת לעשות זאת, אנו זקוקים למנה גדושה של רגישות מגע, לה חשיבות ראשונה במעלה, ושל אימון. ספארינג, כשיטה, אינו מספק לנו אימון זה. ספארינג הוא מונולוג מתחלף: קודם שותף אחד תוקף והשני מגן על עצמו, ואז זה תורו של השותף השני. במפגש אמיתי של חיים או מוות, זה פשוט לא קורה. ווינג-צון עוסק בקרבות אמיתיים, לכן בווינג-צון אנו מעוניינים בקרב סימולטני בלבד, לא מתחלף.

בווינג-צון, על פי הגדרה, האדם החלש יותר (במקור אישה, להמחשת הצד החלש פיזית) מגן על עצמו נגד תוקף חזק יותר. כל העסק חייב להיגמר תוך 4 שניות, אחרת הקרב אבוד. על כן, אין גם הלך-ושוב, ואין החלפת מהלומות שואבת כוחות.

עלינו להחליף כוח באחדות גופנית, ומהירות בתזמון. הנוקאאוט שלנו חייב להתרחש בזמן שהצד השני מתכוון לנוע, או באותו זמן עם תנועתו הראשונה, או כשהוא דורך אחורה את נשקו המועדף (אגרופ, למשל).

אם הופתענו (מספר תוקפים?) תגובת ההתקפה שלנו חייבת לזרום ישירות מתגובת-ההלם הראשונית. לאחר מכן אנו מיד נסוגים. **המטרה שלנו היא לא לנצח, אלא לשרוד!**

## **אנו נלחמים רק כאשר כשאין דרך אחרת**

אם איננו לוחמים מקצועיים (יחידות עלית של צבא/משטרה, שומרי ראש וכו'), ואם עבודתנו אינה דורשת שנתערב ונחפש קונפליקט, אין לנו אינטרס בלאמוד את עצמנו למול יריבים. אין לנו רצון להילחם, ולבטח לא מול תפיסה מעורפלת של כבוד, בגלל האגו שלנו, למען כסף או תהילה. הקרב, או, יותר נכון, הגנתנו, נכפים עלינו על ידי התוקפן.

איננו קוראים תגר על אף אחד ברחוב, ואיננו נענים לאחרים. לכן יש לנו מצפון נקי, כשאנו מגנים על עצמנו באופן לגיטימי תוך שימוש בכל (!) האמצעים שברשותנו.

העובדה שאנו בני אדם המכבדים את החיים, ושנחוס על היריב אם ניתן, היא סיפור אחר לגמרי. בראש וראשונה, חיינו ובריאותינו הינם חשובים יותר מזה של הצד השני. אחרי הכל, לא חיפשנו את העימות, הוא נכפה עלינו!

## **תחרויות ספורט הן לא הוכחה לכך ששיטת הגנה עצמית עובדת**

אנשים שלא השקיעו מחשבה מיוחדת בתיאוריה המדעית של הקרב, מאמינים שהם יכולים לבחון את ההיגיון הקרב והאפקטיביות של אמנות הלחימה בעזרת ספארינג או תחרויות. למעשה, הדבר יכול לבחון ולפתח את רוח-הקרב והסיבולת שלהם, לא יותר.

אלו אנשים הנלחמים באנשים בתחרות, לא באמת אסטרטגיות נגד אסטרטגיות. שיטת הגנה עצמית היא אסטרטגיה, תוכנה, אם אפשר לכנותה כך. עלינו להוציא את הגורם האנושי מהמשוואה, דבר שאינו קל לביצוע, מאחר שאדם הוא שאמור ליישם את האסטרטגיה בשכלו ובגופו.

## **כדי לערוך השוואה בין שיטות לחימה, עליך לאפשר לאסטרטגיות שלהן להילחם זו בזו**

אם ברצוננו להשוות אמנויות לחימה, סגנונות ושיטות, עלינו להכיר את האסטרטגיות שלהן, את העקרונות, המבנה ואת "הטכניקות". לחבר הכל בתכנית מחשב – בדומה לטורנירים של שחמט במחשב – ולאפשר להן להתחרות זו בזו. מספר מועט של חוקרי קרב עובדים כרגע על תוכנית מחשב שכזו, בין עם בשיתוף הארגון שלנו או באופן עצמאי. זוהי משימה קשה, כיון שלא כמו בטורנירים עם רוברט אקסלרוד, שם אסטרטגיה דומה לזו של הווינג-צון של "מידה כנגד מידה" שולטת, בקרב אמיתי ישנן יותר משתי אלטרנטיבות של קבלת החלטות, וה"מהלכים" אינם מתרחשים בתורות, אלא בו-זמנית.

## **כיצד אנו מזהים את האסטרטגיה של שיטה כלשהי?**

הבעיה מתחילה בעובדה, שאם הם נשאל מאסטרטים, מעטים בלבד יוכלו לציין ולנסח את העקרונות של סגנונותיהם. מלבד נציגים של מה שקרוי סגנונות פנימיים (בהם אני כולל את הווינג-צון שלנו), אני, אישית, ראיתי זאת רק במספר סגנונות של לחימת חרב, באסקרימה של EWTO ואולי זה יפתיע את חלקכם – במזאי טאי.

במקרים מסוימים, יכול צופה מן הצד לקבל את הרושם, שסגנון לחימה מורכב רק מ"טכניקות" אשר, פחות או יותר, מתחברות יחדיו.

בווינג-צון זה פשוט יותר, כיוון שהאסטרטגיה שלנו מוגדרת באופן מדויק על ידי עקרונות הקרב ההגיוניים, לפיהם עלינו לחיות (קלוט את מה שבא אליך; לווה מה שהולך ממך; תקוף כשהדרך פנויה) ותת-העקרונות הנגזרים מהם, המתורגמים בסופו של דבר לתנועות בהתאם למבנה של ווינג-צון. האסטרטגיה שלנו אפילו קובעת את פעולותינו בקרב, דבר המהווה יתרון בלתי ניתן להערכה, המשחרר אותנו מקבלת החלטות גוזלת זמן ולכן מסוכנת.

### **יש סיבה חשובה נוספת שלא לקחת חלק בתחרויות: וו-וויי (Wu Wei)**

אם כן, ראשית, תחרויות ספורט בין שני אנשים לא באמת מוכיחות שהסגנון שלהם עולה על סגנון אחר. שנית, אנו מסרבים לרצות את התשוקה לסנסציה של קהל המונים, מתוך כבוד לחיים ומתוך סיבות אתיות.

יתרה מכך, ולא פחות בגלל לחץ הזמן והציפיות של הצופים מהמתחרים, תחרויות ציבוריות מטבען מונעות וו-וויי, שמשמעותו פעולה ללא כוונה.

אבל בהיעדר וו-וויי לא יכול להיות ניצחון ללא מאמץ, כיוון שהכוונה המתמדת להציג טכניקה מסויימת ותוך כדי כך להיראות טוב, מובילה להתעסקות בלתי פוסקת בטכניקות ולמתח תמידי. המתח הברור הזה, למשל, מנע מויטלי קליטשקו, הידוע בעוצמת המכה האדירה שלו, ניצחון בנוק-אאוט על שאנון בריגס, ב אליפות העולם WBC בהמבורג ב-16 באוקטובר 2006. אלוף העולם המכה חזק לא הצליח להשיג נוק-אאוט ב-12 סיבובים, למרות ששיגר את יריבו המובס לטיפול נמרץ בבי"ח עם מספר עצמות שבורות.

שלכם,

סיפו / סיגונג

קית'. ר. קרנשפכט